

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 26.266 van 23 april 2009
in de zaak X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Iraanse nationaliteit, op 19 februari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 7 januari 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 21 januari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2009.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. VEREECKE, die verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 14 april 2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van 9bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

1.2. Op 7 januari 2009 verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk. De beslissing wordt ter kennis gebracht op 21 januari 2009. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

In toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen :

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 13.11.2006 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, werkbereid is, zich goed gedragen heeft en steeds de juiste informatie heeft verstrekt, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2. van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 13.11.2006 een eerste maal asiel aan. Haar eerste asielaanvraag werd afgesloten op 17.08.2007 met een weigering subsidiaire bescherming en weigering vluchtelingenstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene vroeg op 24.09.2007 een tweede maal asiel aan. Op 01.10.2007 weigerde de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier in behandeling te nemen. Op 12.10.2007 vroeg betrokkene een derde maal asiel aan. Op 29.04.2008 werd de aanvraag afgesloten met een weigering subsidiaire bescherming en weigering vluchtelingenstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 12.06.2008. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevelen om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedures – namelijk 9 maanden, 7 dagen en ruim 6 maanden – waren ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Het feit dat hun kind M.S. hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van S.P.; de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene echter vrij een aanvraag op basis van art. 9ter in te dienen zoals bepaald in art. 7§1 van het KB van 17.05.2007 (BS 31.05.2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15.09.2006: via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en

reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Het lijkt tevens erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers 39 jaar in Iran en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.
(...)"

2. Ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt bij wege van exceptie de onontvankelijkheid van het beroep op wegens het niet "op basis van concrete en controleerbare gegevens (aantonen) van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden in geval van onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing".

Er bestaat er geen noodzaak om hierover uitspraak te doen. Een onderzoek hiervan en een uitspraak hierover is slechts noodzakelijk indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, te dezen niet het geval is. De exceptie wordt derhalve niet bijgetreden.

3. Rechtspleging

Verzoekster stelt het volgende : "Verzoekende partij heeft hierbij de eer een verzoekschrift ter indiening van een VORDERING TOT SCHORSING EN EEN BEROEP TOT NIETIGVERKLARING en ter OMZETTING van een VERZOEK TOT HERZIENING over te maken op grond van artikel 230 §1 Wet van 15 september 2006 over de hervorming van de verblijfswet en de Wet tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Belgisch Staatsblad, 6 oktober 2006)" en "Het verzoek tot omzetting van de procedure werd op 21 januari 2009 aan verzoeker ter kennis gebracht."

Luidens artikel 230 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan het in toepassing van artikel 64 (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) hangende verzoek tot herziening omgezet worden in een beroep tot nietigverklaring. Dit dient te gebeuren binnen een termijn van dertig dagen die ingaat met de betekening van de mededeling van de minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde aan de verzoekende partij dat zij haar verzoek tot herziening kan omzetten in een beroep tot nietigverklaring. Luidens artikel 64 (oud) van de Vreemdelingenwet en opgeheven bij wet van 15 september 2006, artikel 70, in werking sinds 1 juni 2007 kan "Benevens tegen de in artikel 44 en 44bis vermelde beslissing (...) verzoek tot herziening bij de Minister, (...), worden gericht tegen de volgende beslissingen: 1° de beslissing waarbij, in toepassing van artikel 11, de erkenning van het recht op verblijf wordt geweigerd; 2° de terugwijzing; 3° het verwerpen van een aanvraag om machtiging tot vestiging; 4° opheffen; 5° opheffen; 6° opheffen; 7° de beslissing waarbij, in toepassing van artikel 22, de vreemdeling verplicht wordt bepaalde plaatsen te verlaten, ervan verwijderd te blijven of in een bepaalde plaats te verblijven; 8° de beslissing waardoor de verblijfsvergunning geweigerd wordt aan een vreemdeling die in België wenst te studeren."

Verzoekster heeft een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 14 april 2008 met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is verklaard. Tegen deze beslissing kan geen verzoek tot herziening bij de Dienst Vreemdelingenzaken worden ingediend en uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat er een verzoek tot herziening is ingediend. De vraag om het "verzoek tot herziening" om te zetten in

een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring mist feitelijke en juridische grondslag.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omdat verweerder ten onrechte stelt dat zij geen buitengewone omstandigheden heeft aangehaald terwijl zij moeder is van drie kinderen die Iran is ontvlucht omdat zij door haar man werd mishandeld en overspel heeft gepleegd, dat vrouwen die dergelijke Iraanse misdrijven plegen de doodstraf krijgen door middel van stening waardoor zij onmogelijk haar aanvraag in Teheran kan indienen, dat zij bovendien kinderen heeft die hier allemaal schoollopen, dat de onderbreking van een schooljaar in aanmerking kan worden genomen als buitengewone omstandigheid, dat zij hiervoor verwijst naar rechtspraak van de Raad van State.

Ter adstruering van het eerste middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“2.1. Eerste middel

Schending van artikel 9bis Vreemdelingenwet

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Terwijl overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenrecht de vreemdeling in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, een machtiging tot verblijf kan aanvragen bij de burgermeester van de plaats waar hij verblijft.

Als buitengewone omstandigheden wordt onder meer aangemerkt: omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

Omzendbrief betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 december 2006, SS 4 juni 2007, p.7. V. VEREECKE, Het nieuwe asiel- en verblijfsrecht, Gent, Story Scientia, 2008, p. 70.

Een buitengewone omstandigheid betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen. Bovendien is het een vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene onvoorzienbaar is. Het mag zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden.

R.v.St. 3 oktober 2001, nr. 99.424, RDE 2001, N°115 R.v.St. 28 juni 2002, nr. 108.561, T. Vreemd. 2003, N°4.

Verzoekster is een moeder van 3 kinderen die Iran is ontvlucht omdat zij door haar man werd mishandeld en overspel heeft gepleegd, (stuk 3 en stuk 6)

Vrouwen die dergelijke Iranese misdrijven plegen, krijgen de doodstraf opgelegd door middel van stening, (stuk 5)

Tijdens haar 1ste, 2de en 3de asielaanvraag heeft zij dit reeds aangekaart en daarvoor de nodige bewijsstukken voorgelegd, (stukken 3 en 6)

Het is dan ook verzoekster onmogelijk om de aanvraag in Teheran zelf te doen, reden waarom zij het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging in België heeft aangevraagd.

Bovendien heeft verzoekster 3 kinderen ten laste die hier allemaal school lopen, (stuk 4)

De onderbreking van een schooljaar van minderjarige kinderen van de aanvrager kan in aanmerking worden genomen als buitengewone omstandigheid. Dit geldt voor alle kinderen die schoollopen en schoolgerechtigd zijn, inclusief kleuters.

R.v.St. 8 februari 2002, nr. 103.410, RDE 2002, N° 117 R.v.St. 19 mei 1999, nr.80301, T. Vreemd. 1998, 103 R.v.St. 30 juni 1998, nr.74880, RDE 1998, nr.98.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

4.2. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten. In de motivering van de

bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoekster ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing moet blijken dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kan rechtvaardigen.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in :

- 1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- 2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of haar aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 14 april 2008 blijkt onder het hoofdstuk “*Ten gronde: buitengewone omstandigheden*” dat verzoekster het volgende heeft aangevoerd:

“Prangende humanitaire situatie.

Verzoekster kwam op 13 november 2006 naar België.

Zij diende dezelfde datum een asielaanvraag in waarbij zij later een negatief advies kreeg van de Commissaris Generaal.

Zij vestigde zich in België in de hoop en een beter leven.

Thans, twee jaar later, verblijft verzoekster nog steeds in de illegaliteit. Zulks is onhoudbaar. De zoon van verzoekster, S.P. heeft een zwakke gezondheid en heeft vaak medische hulp nodig. (zie doktersattesten in bijlage)

Zonder reguliere inkomsten uit arbeid en zonder bijstand van een ziekteverzekering is het voor verzoekster erg moeilijk om behoorlijke toegang te krijgen tot de gezondheidszorg.

Een terugkeer naar Iran is uitgesloten. Verzoeker verliet twee jaar geleden en liet alles achter. Zij verkocht hebben en houden om haar leven in België te kunnen uitbouwen. Zij heeft geen enkele band meer met haar land van herkomst en bouwde haar leven helemaal in België uit.

Om die redenen vraagt verzoekster alsnog de aanvraag tot machtiging tot verblijf toe te kennen, eventueel in de vorm van een tijdelijke machtiging onder voorwaarde van bijkomende scholing of tewerkstelling, zodat zij haar verantwoordelijkheid weer op kan nemen."

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende motieven op:

- *Het feit dat betrokkene sinds 13.11.2006 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, werkbereid is, zich goed gedragen heeft en steeds de juiste informatie heeft verstrekt, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2. van de wet van 15.12.1980.*
- *Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.*
- *Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 13.11.2006 een eerste maal asiel aan. Haar eerste asielaanvraag werd afgesloten op 17.08.2007 met een weigering subsidiaire bescherming en weigering vluchtelingenstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene vroeg op 24.09.2007 een tweede maal asiel aan. Op 01.10.2007 weigerde de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier in behandeling te nemen. Op 12.10.2007 vroeg betrokkene een derde maal asiel aan. Op 29.04.2008 werd de aanvraag afgesloten met een weigering subsidiaire bescherming en weigering vluchtelingenstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 12.06.2008. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevelen om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedures – namelijk 9 maanden, 7 dagen en ruim 6 maanden – waren ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).*
- *Het feit dat hun kind M.S. hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.*
- *Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van S.P.; de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene echter vrij een aanvraag op basis van art. 9ter in te dienen zoals bepaald in art. 7§1 van het KB van 17.05.2007 (BS 31.05.2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15.09.2006: via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.*

- *Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.*
- *Het lijkt tevens erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijf in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers 39 jaar in Iran en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.*

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing bijgevolg op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen. Uit de motieven blijkt waarom de door de verzoekster aangehaalde buitengewone omstandigheden niet volstaan om de aanvraag in België in te dienen. Verzoekster stelt dat de gemachtigde niet in rechte verantwoordt waarom de door haar aangevoerde buitengewone omstandigheden er geen zijn. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt echter dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de door verzoekster aangehaalde buitengewone omstandigheden. Verzoekster verwijst thans in haar verzoekschrift naar het feit dat zij onmogelijk haar aanvraag kan indienen in Teheran omdat zij de doodstraf riskeert door middel van steniging. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 14 april 2008 blijkt echter niet dat verzoekster dit argument heeft aangehaald. Verzoekster kan verweerder niet verwijten in de bestreden beslissing geen rekening te houden met buitengewone omstandigheden die niet zijn aangehaald in de aanvraag om machtiging tot verblijf.

In zoverre verzoekster betoogt dat het schoollopen van haar kinderen een buitengewone omstandigheid uitmaakt, dient erop gewezen te worden dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862). Verzoekster stelt dat de onderbreking van een schooljaar van minderjarige kinderen in aanmerking kan worden genomen als buitengewone omstandigheid en verwijst naar drie arresten van de Raad van State. In het arrest 74.880 van 30 juni 1998 oordeelt de Raad van State dat verweerder niet formeel gemotiveerd heeft waarom de terugkeer voor onbepaalde tijd naar Congo, van verzoekster samen met haar vier minderjarige kinderen, allen schoolgaand in België sinds meer dan vijf jaar, geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaakt. In het arrest 80.301 van 19 mei 1999 oordeelt de Raad van State dat de bestreden beslissing niet beantwoordt aan de formele en materiële motiveringsplicht omdat niet wordt gemotiveerd waarom de scholarisering van de kinderen op zich niet uitzonderlijk is terwijl vaststaat dat de drie kinderen respectievelijk 6 en 4 jaar in België verblijven en school lopen en dat zij bij hun terugkeer naar Congo geen enkele garantie hebben op een snelle terugkeer naar België en dat zij terecht komen in een Congo van burgeroorlog en grote instabiliteit waardoor de scholen geen middelen meer hebben. In het arrest 103.410 van 8 februari 2002 oordeelt de Raad van State dat verweerder een manifeste appreciatiefout begaat wanneer hij oordeelt dat de minderjarigheid van verzoeker, de onderbreking van het school lopen in België voor onbepaalde tijd, de familiale banden tussen verzoeker, zijn zus en schoonbroer, de procedure van voogdijschap over verzoeker, geen uitzonderlijke omstandigheden uitmaken. Verzoekster laat na aan te tonen dat haar situatie vergelijkbaar is met de bovenvermelde zaken waarin de arresten zijn geveld. In het bijzonder heeft verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf nagelaten aan te tonen dat haar kinderen tijdens regulier verblijf en sinds geruime tijd in België schoollopen en dat het schoollopen in haar herkomstland niet mogelijk is. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de

minister te stellen dat *“betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden”*, en dat de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs behoeft, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden zou zijn.

Verzoekster beperkt haar kritiek in wezen tot het herhalen van haar standpunt dat zij buitengewone omstandigheden heeft aangehaald omdat zij moeder is van drie kinderen die Iran is ontvlucht aangezien zij door haar man werd mishandeld en overspel heeft gepleegd, dat zij hierdoor de doodstraf riskeert door middel van steniging en dat zij kinderen heeft die allemaal schoollopen in België, zodat zij in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De omstandigheid dat verweerder uit het illegale verblijf en het schoollopen van het kinderen tot een ander besluit is gekomen, schendt op zich artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet, noch getuigt dit gegeven van onbehoorlijk bestuur.

Verzoekster maakt met betreffend betoog op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de minister is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoekster aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

Het eerste middel is ongegrond.

4.3. Verzoekster voert in het tweede middel de schending aan van artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 (hierna: EVRM) doordat verweerder na de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten heeft afgegeven en terwijl verzoekster Iraanse is en haar land is ontvlucht omwille van het fysieke geweld van haar man en haar overspel, dat vrouwen in Iran een minderwaardige positie bekleden en hiervoor zwaar gestraft en gefolterd kunnen worden.

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“2.2. Tweede middel

Schending van artikel 3 EVRM

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken na de negatieve beslissing bevel heeft gegeven om het grondgebied te verlaten.

Terwijl overeenkomstig artikel 3 EVRM vreemdelingen onverwijderbaar kunnen zijn omdat ze, bij een terugkeer naar hun land van herkomst, het gevaar lopen onderworpen te worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM.

Om beroep te doen op artikel 3 EVRM, is vereist dat de betrokkene substantiële gronden voorlegt die aantonen dat hij/zij bij de terugkeer een reëel gevaar loopt om onderworpen te worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM.

EHRM 15 november 1996, Chatal t. Verenigd Koninkrijk

EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk

EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. t. Zweden

EHRM 7 juli 1989, Soering t. Verenigd Koninkrijk

R.v.St. 14 maart 2002, nr. 104.674

"Administratieve wegwijzer voor vreemdelingen", supplement 40, 19 juli 2004, Kluwer, 110-114

Verzoekster is Iranese en is haar land ontvlucht door het fysieke geweld van haar man en wegens overspel, (stukken 3, 5 en 6)

Verzoekster heeft dit meermaals aangekaart bij haar eerdere verhoren.

Het hoeft geen betoog dat Iran een land is waar vrouwen een minderwaardige positie bekleden, (stuk 5)

Noch hoeft het betoog dat vrouwen die hun man niet slaafs volgen als een hond, hiervoor zwaar gestraf worden en foltering en moedervlaging moeten ondergaan. En alle andere, eventueel ambtshalve te doen gelden, onder alle voorbehoud en zonder enige nadelige erkenning,"

4.4. Verzoekster voert de schending aan van artikel 3 van het EVRM met betrekking tot het na de bestreden beslissing genomen bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster heeft echter nagelaten in huidig verzoekschrift tegen het "bevel om het grondgebied te verlaten" beroep in te dienen waardoor het middel onontvankelijk is.

Ten overvloede wordt opgemerkt dat waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM omdat het haar terugsturen naar haar land van herkomst een onmenselijke behandeling uitmaakt aangezien zij zwaar gestraft zal worden en foltering en moedervlaging moeten ondergaan, wordt opgemerkt dat de bepaling van artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. In casu dient te worden vastgesteld dat het betoog van verzoekster waarbij zij stelt dat een terugkeer een onmenselijke behandeling uitmaakt wegens het fysieke geweld van haar echtgenoot en wegens haar overspel op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond.

5. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Verzoekster heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS,

kamervoorzitter

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

Ch. BAMPS.